

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

ORGAN FOR SØVÆRN OG SØFART

UDGIVET AF MARINEFORENINGEN.

REDAKTØR: AXEL JUEL

12. AARGANG
1925.

BLADETS OG FORENINGENS KONTOR
Mentergade 22, Mezz., København K.
Telefon Byen 3448.

BLADETS ANNONCEEXPEDITION:
E. von Rosen
Holbergsgade 10. Tlf. 8907.

HÆFTE III.
MARTS

F Ø R S T E G A N G I V E S T I N D I E N

Af Richard Jensen.

Vi havde haft en sur Tur over Nordsøen med Taage og Slud. Ingen Observationer paa Grund af manglende Sol, og Loddet gaaende ustandseligt baade Nat og Dag. Men Foraarsfornemmelser gik vi alle med, skønt vi var i Slutningen af Oktober. Vi vidste, at paa den anden Side den engelske Kanal ventede Solen og længere mod Syd Varmen. Det gjaldt blot om at slippe helskindet over Spanskesøen, saa havde vi Sommeren.

Spanskeøen viste sig imidlertid fra sin mest uelsk-værdige Side. Det blæste haardt, og Korvetten slingrede saa Kanonerens Anbefaling til os om at surre Skraaen til Tænderne, hvis vi vilde beholde dem i Munden, næsten fik noget paa sig. Navnlig naar man var tilvejs, hvor Bevægelsen voksede med Afstanden fra Dækket, fik man rystet sig rigeligt. Min Morgenpromenade — Langeliniaturen, som den kaldtes — bestod i med en Blickbøtte, indeholdende modbydeligt harskt Smør, hængende i en Snor om Halsen, at gaa til Storeføjknep og derfra nedefter fedte alle de Steder, hvor Tovværk og Rundholter skamfilede mod hinanden. Ovenpaa en saadan Langeliniatur maatte jeg trække Vejret dybt adskillige Gange, før Madlysten atter indfandt sig.

Naa, alting faar Ende, selv Spanskesøen, og Turen lags Spaniens og Portugals Kyst var vidunderlig.

I Cadixbugten fik vi Lods ombord. Han var pragtfuld, noget over Middelhøjde, slank som den Spanier han var, kridhvidt Haar over et furet, glatraget, læderbrunt Sømandsansigt, hvori alle Rynkerne lo omkap med et Par spillende sorte Øjne. Han førte sig med en Verdensmands Anstand trods sin luvslidte, marineblaa Uniform med de falmede Gulddistinktioner. Alt hos ham var afstemt og harmonisk, baade de Haandbevægelser, hvormed han gav sine Ordre til Roret, og Maaden, hvorpaa han rullede og røg sin Cigaret. Selv hans Engelsk, med den spanske Accent, blev en Ørensløst.

Paa Vejen ind mod Cadix passerede vi et engelsk firmastet Fuldskeb, som var under Letning. Paa Bakken gik Besætningen i Gangspillet. Fra vort Mærs tog de sig, som de saaledes gik rundt til Spilpalernes Klapren, fuldstændig kaleidoskopisk ud i røde, blaa, hvide og grønne Skjorter, Negere, Kinesere og Hvide mellem hverandre. Forsangeren kunde vi ikke høre; men hver Gang Koret faldt ind med:

»Spend my money on shore, Sally Brown!« rungede det ud over Rheden.

Og her laa altsaa Cadix, søndagshvid og straalende som en glad Brud. Paa den anden Side Bugten bjergagtige Klitter, hvis Konturer fortonede sig som Guldmoer i det flimrende Sollys. En svag Brise forte et Brus af malmfulde Klokketoner fra de mange Kirker i Cadix og omliggende Byer ud til os, for ligesom at hamre Respekt for den mægtige katolske Kirke ind i vore Sjæle.

Den følgende Dag havde vi Landlov. Hvilken Over-

gang fra den ensformige, regelmæssige Tilværelse ombord til det larmende og myldrende Liv i Byens Gader, saa rigt og fremmedartet, saa fyldt med Farver, at man næsten snappede efter Vejret.

Som i alle Sydens Byer vrimlede det med 'liggere af begge Køn, i alle Aldre og med alle mulige Gebrækligheder, som de blottede ustandseligt. Andre, hvem Naturen havde nægtet disse Hjælpemidler, lavede sig nogle selv; saaledes saa vi en ung Laban, som drejede Øjnene rundt i Hovedet, saa kun det hvide var synligt. En solid Lussing bragte dem imidlertid hurtig i Lave, og Pokker tog ved Knægten.

I Tiggerskaren var ogsaa en lille seks Aars Pige med det sødeste og uskyldigste Ansigt, men ualmindelig laset og snavset. En af Kammeraterne foreslog, at vi skulde skillinge sammen og købe hende noget pænt Tøj for at se, hvor glad hun vilde blive. I en Butik fik vi hende vasket og paaklædt fra inderst til yderst. Til vor Skuffelse ytrede hun mere Forbavselse end Glæde ved Forvandlingen, og da hun kom ud paa Gaden, stak hun i Rend, aabenbart af Frygt for, at det ikke var alvorlig ment. Om Aftenen, da vi skulde ombord, greb jeg hende — atter iført sine gamle Pjalter — i Færd med at stjæle mig Pungen ud af Lommen.

Under vor Landlov overværede vi en Gudstjeneste i la Vieja Katedralen. Da vi knælende modtog Præstens Velsignelse, lagde jeg Mærke til en ærværdig, gammel Dame, som midt i Flokken af Orlogsgaster ivrig skiftede Perlerne paa sin Rosenkrans. Andagten optog hene imidlertid ikke stærkere, end at hun fik Tid til at stikke adskillige Kort ud til os, hvilke viste sig at være Adressekort paa Utugtshuse. En Skibskammerat, hvem jeg fortalte dette, meddelte mig, at noget lignende havde han været ude for i en Kirke i Sevilla, med den Forskel, at der var det Kordregene, som besørgede Kortuddelingen.

Efter at have fyldt Kul og taget Vin ombord til Afløsning af Skibsollet, stod vi til Søs med Kurs mod Madeira for at fange Nordostpassaten, og nu fulgte nogle herlige Uger. Alle Sejl blev sat, ogsaa Læsejl, og det betød, at Topsgasterne, fire paa hver Top, holdt Vagt i Mærsene, og fra vort høje Stade nød vi den øvrige Besætning, naar den, i sit Ansigt Sved, eksercerede eller gjorde Gymnastik paa Dækket. Storemærs indrettede vi som Sommervilla; af Overtræk dannede vi Soltelt; af Bjørnematten og Bramstangsjollen en stor Familiedivan, som afgav Plads til os alle fire. Naar dertil føjes, at vi i Lobet af et Par Dage havde reddet alt, hvad Skib og Besætning ejede af daarlige Bøger, vil man forstaa, at Officerslærlingene hellere end gerne læste »Sømandskab« i Storemærs. Der skulde meget tvingende Grunde til at faa os ned paa Dækket; kun naar der om Middagen blev pebet til Vin, gik det raskt. Hver Mand fik en Pægl Vin, og det var god Sherry, nogle gemte det hele til

Hjemkomsten, andre stak Pæglen ud med det samme, og atter andre sparede for at kunne drikke sig fuld en Gang om Ugen.

Alt imens luntede Korvetten sagtelig sin Kurs. Ingen Skibe indenfor Synskredsen, Stilheden kun afbrudt, naar en Flok Flyvefisk satte over Skibet; de, der faldt paa Dækket, tilkom Baadsmanden; de lange Flyvefinner blev kappet af og skænket Drengene til Bogmærker.

Der kom over os alle en velgørende Ro; alt blev af-dæmpet, selv Kommandoordene. Det var, som om vi blev bedre og lykkeligere.

Efterhaanden som vi nærmede os Vestindien, tog Varmen til; Paaklædningen blev lettere og Vandet salttere. Enhver Byge, som gav Vand, blev hilst med Glæde. Spygatspropperne sattes i, og i Løbet af et Minut boltrede halvandet Hundrede unge, stærke Kroppe sig hujende og skrigende i Regnen. Hvor det lindrede at faa fersket Kroppen i det bløde, lunkne Regnvand til Forskel fra de evige ildsalte Styrtebade.

Det maa sikkert have været noget for en Billedhugger at se denne nøgne Skare, hvis Muskulatur Legemsøvelser og det stadige Arbejde med Sejl, Aarer og Reb havde præget. For mit eget Vedkommende var jeg Forsynet taknemmelig for at høre til en saadan Flok af personificeret Ungdom, Kraft og Livsglæde.

Var Dagene dejlige, saa var Nætterne det ikke mindre.

En Stjernehimme, som vi paa vore nordlige Breddegrader intet Begreb gør os om, hvælvede sig som en gylde Kuppel over vore Hoveder. Morilden fra Bovvand og Kolvand bibragte os en Følelse af at sejle i smeltet Guld, medens Bølgenes klukkende Skvulpen langs Skibssiderne lød som Kilderislen.

En Morgen præjedes fra Forestængesaling:

»Land ret for!«

Langt ude i Horisonten skimtede vi det som mørke Prikker, men først næste Dags Nat kom vi til St. Thomas og holdt krydsende ud for Havnemundingen, afventende Dagens Komme.

Da Dagen brød frem, kom selveste Havnekaptajnen, i en fin Gig, roet af fire lange Negerdreng, ud for at lodse os i Havn. Det var det første exotiske Pust: Havnekaptajnen, hvid fra Top til Taa, med en mægtig Stanleyhat paa Hovedet, og Negerdrengene i hvide Matrosdragter og bredskyggede Straahatte.

I Havnen en halv Snes store Dampere, derimellem tre »royal mail steamers« og et Par Orlogsmænd, en Mængde Sejlskibe med Ræerne toppet og brast, som det er Skik i Troperne, og Solsejl fra for til agter. Det var et Syn, som fik Hjertet til at hoppe i Livet paa En, og hvortil Byen — Charlotte Amalie —, som ligger straaletformet op ad tre Bakkeskraaninger, dannede en prægtig Baggrund.

Klokken otte saluterede vi Fæstningen, og nu kom Flagene tilvejs i Land.

Med en forunderlig betagende Følelse betragtede vi vort kære, gamle Flag vajende mellem Palmer paa dansk Grund tolv Hundrede Mil fra Moderlandet, helt paa den anden Side Kloden.

Man har sagt mig, at Mandskabet fra »Valkyrien«, som dannede Æresvagt ved Overdragelsen, hulkede og græd, da det danske Flag blev strøget for sidste Gang.

Det sidste Skud var næppe hændt, før Dækket fyldtes med en Skare Negerkvinder, som faldt Frugt eller tilbød at vaske Tøj.

De rev og sled i os for at kapre Kunder.

»La—a—ndsma—nd, mi vask for daj, mi vask very nice, mi vask for daj, La—a—ndsma—nd!«

»La—a—ndsma—nd, du købe Appelsin or Banan hos maj, La—a—ndsma—nd!«

Det var en komplet Heksegryde.

Den Dame, med hvem jeg akkorderede om Vask af mit Paradetøj, navngav sig som »Mam 33«.

Da jeg studsede ved det mærkelige Navn, udbrød hun:

»Min Mand Soldat, ham Nummer 33, ham sitte i Spjælle, du godt kom i Land too maj, ham always sitte i Spjælle.«

En anden Negermadam trængte sig imellem og advarede mig mod »Mam 33«, hvem hun betegnede som en »Svingris«.

Forøvrigt var Fru 33 en Dame, det lod hun mig vide engang, da jeg efter Modtagelsen af Tøjet satte en Flaske Vin for hende.

»Drik, Mam 33!«

Saa slog hun fornærmet med Nakken:

»Ladies never drink of the bottle.«

Jeg reddede dog Situationen ved at forklare, at jeg havde ment, hun skulde tage Flasken med.

I Land mindede intet om Danmark. Den gode Havn, som Postpaketterne til Sydamerika anløb, trak en Mængde Skibe efter Ordre til, og Livet paa Gaderne, hvor Passagerer og Skibsbesætninger fra alle Verdensdele færdedes mellem den overvejende farvede Befolkning, fik et stærkt kosmopolitisk Præg. Selv Soldaterne, solbrune og gennemtrænede, i hvide Uniformer og Tropehjelme, havde meget lidt fælles med vore sindige og trivelige Jenser derhjemme.

Hovedgadens mange Butikker, med store Spejlglasser og mægtige Pakhuse, afgav et tydeligt Bevis for, hvilken Betydning Trafikken havde for Handel og Vandel.

Ak, da jeg sidste Gang besøgte St. Thomas, var Havnen næsten tom, de fleste Pakhuse Fribolig for Rotter og andet Kryb, og Spejlglassruderne erstattet af Brædder.

Grunden til denne Forvandling kender jeg ikke, der paastodes, at Autoriteterne ved at forhøje Havneafgifterne uforholdsmæssigt fordrev Postpaketterne, som saa søgte andetsteds hen, fulgt af de andre Skibe. For denne Paastands Rigtighed indestaar jeg dog ikke.

Efter en Uges Ophold paa St. Thomas gik vi til Frederikssted, ogsaa kaldet Westend, paa St. Croix. Det var som at komme paa Landet fra Hovedstaden; var der Liv og Lystighed i Charlotte Amalie, saa var Westend stille og provinsiel. Flere Steder stod sværtede Murrester og mindede uhyggeligt om Oprøret. Den eneste Adspredelse, Westend bød paa, var Besøg i Fortet, som tillige var Fængsel, og hvor Fangerne gik rundt i Gittergaarde som Dyrene i Zoologisk Have. Kastede man Penge eller Tobak ind til dem, sloges de om Byttet som føre Karle. En gammel, fordrukken Kommandérsergent var Fangevogter; han indbød os til at komme Torsdag Eftermiddag og se, naar Fangerne fik deres ugentlige Ration Prygl — en Indbydelse, vi dog ikke følte Trang til at efterkomme.

Derimod havde vi megen Glæde af et Besøg paa en Sukkerplantage, som Forvalteren, en ung Engländer, foreviste. Plantagen, hvis Navn jeg har glemt, laa en halv Mils Vej udenfor Byen. Alene Køreturen, forbi boligende Sukkermarker, Palmelunde, smukke Hovedbygninger og maleriske Negerlandsbyer, var Pengene værd. Det var midt i Høsten, og det ene Læs Sukkerrør efter det andet kørte op foran Sukkermøllen; her blev Rørene sorteret og derpaa stukket ind mellem et Par svære Valser, hvor de knustes. Saften lededes ad Rønder til forskellige Cementbassiner. I hvert af Bassinerne sad midt i Saften en Negerkvinde paa Hug med opkiltrede Skorter og drev, med et Øsekar, Saften til næste Bassin, hvor den efterhaanden krystalliseredes til Sukker, efter at Rom og Kemikalier var uddraget. Vi aflagde selvfølgelig ogsaa Romkælderens et Besøg, og smagte paa Varerne. Forvalteren tog en lille Sølvtumling, saa stor som et velvoksnet Fingerbøl, ud af et Etui, fyldte det med Rom og rakte mig det, idet han advarede mig mod at drikke for hurtigt. Jeg saa haanlig paa det lille Bæger,

stak det ud i eet Drag og angrede for sent ikke at have fulgt hans Raad. Rommen var ganske ung og brændte som smeltet Bly; heldigvis havde han et andet Bæger parat med en Rom, der havde sine tresindstyve Aar paa Bagen; den var fed og smagte som Likør.

(Fortsættes).

KIRKEGRUNDEN —

Skitse af Robert Steen Steensen.

Fjorden ligger doven og blank som et Spejl — glitrende af Sol og kranset af Skove og sommergult Korn.

Ude ved Kirkegrunden vugger Tokosten stille — der glider nu og da en svag Dønning herind fra det aabne Hav. Men Fjordens olieglatte Flade, bevæger sig saa lidt, at det næppe mærkes, før Vageren rører paa sig — nejer og duver en Kende og langsomt triller en halv Gang rundt om sin egen Axe — og tilbage igen —.

Opmaalingskibet — en gammel Kanonbaad — kom ind engang i Løbet af Formiddagen, satte Fartøjerne i Vandet og »dryppede Krogen« tæt ved Kirkegrundens Tokost. Der blev taget Mærker i Land — maalt Vinkler og da Skibets Plads var bestemt, begyndte Fartøjerne at gaa ud for at hive Loddet og maale op. —

Efter Frokost var der et Kvarters Tid, inden vi skulde fange an igen — det gjaldt om at benytte det storslaaede Vejr. Vi sad begge to henne agter paa Lønningen. Vandet var saa rent og klart, at man tydeligt kunde se Tangskovene nede paa Bunden — hist og her vexlende med lyse Sandpletter og store, begroede Sten.... Der sad vi med Benene dinglende udenbords og kiggede ned i Dybet.

Kirkegrunden — begyndte han — ja, Gud ved hvor meget sandt der er i alle disse gamle Sagn om sunkne Kirker og forsvundne Klostre — sé, *noget* maa der nu være om det — ellers kan saadan Beretninger da ikke opstaa — vel? —

— Tjaa — jeg veed snart ikke, Du! —

Selvfølgelig, jeg tror ikke paa alt det Sludder, der fortælles. Som nu ham Fiskeren, 413, der er i mit Fartøj, han er fra Mols, tror jeg, og der paa Egnen, han er fra, har de en Kirkegrund eller saadan noget lignende. Og midt i vor oplyste Tid, paastaar han saagu', at han har hørt Kirkeklokker ringe og Munke messe nede paa Havsens Bund — ja, hvad gi'r Du? —

— Hvad jeg gi'r? — Ikke noget videre, min Ven! Han er jo en halvtosset Rad — 413 —

— Enfoldig og naiv — ja maaske —

— Jeg for min Part —

Og dog — afbrød han — derfor kan det jo nu alligevel udmærket godt tænkes, at der engang for længe siden har været en Ø med en Kirke og saa videre her paa dette Sted — ikke? — eller et Kloster maaske! Nonnerne og Munkene — i de Tider levede de jo ikke altid saadan som de burde, og Nonneklostre og Munkeklostre laa ikke sjældent tæt ved hinanden — og underjordiske Gange har man da ogsaa fundet imellem dem.... jeg kunde godt tænke mig disse gamle i den Situation....

Der kom en lille Kunstpavse.

— Bliv endelig ved — det er jo en hel Roman, Du der er i Gang med.... hvad saa mere? —

— Hvad saa mere — gentog han — jae, der er i og for sig ikke mere — andet end Tragedien....

— Hvad for noget? Tragedien? Hvad er nu det for en — lad os da endelig høre lidt om den!

— Enden paa det hele selvfølgelig! — En Stormflod har overskyldet Øen — vasket Jorden bort og lagt Klosteret i Ruiner. Efterhaanden har Havbunden saa sænket sig og tilbage er der nu kun Grunden og det gamle Sagn om Fortidens Skørlevned og Vorherres Straf — — —

— Ja, Din Theori er jo ikke umulig — ikke helt umulig rettere sagt. Kender Du da noget Sagn om *denne* Kirkegrund? Der er jo saa mange Grunde af det Navn her i vore Farvande og knytter der sig den samme Skandale som den, Du lige har udviklet, til dem allesammen, kan det jo efterhaanden blive til en yndig Moral, de har haft i de gode gamle Dage.

— Har Du tilfulde indset Din Theoris respektnekbrydende og yderste Konsekvenser?

— Hold op med det Vrøvl — hvis vi ligger her i Aften, saa rør jeg i Land med Jollen. Og saa skal det nok vise sig, at det passer med Sagnet, som jeg siger. Stol endelig paa det — — —

Saa gled Fartøjerne fra Borde.

Det blev Aften. Sommeraften — stille og lun — Solen stod lav og rød bag Skovene dybt inde i Bunden af Fjorden — der laa en Bræmme af tynd og gennemsigtig Dis over Engene, og Luften var sød og krydret af det nære Land....

Jeg havde Vagt og sad netop og røg den sidste Pibe. Jollen kunde ventes tilbage hvert Øjeblik. Endelig satte den fra derinde — som en lille sort Prik, der efterhaanden voxede sig større og større — — —

Jeg modtog ham ved Falderebet med fuld Honnør, som det sømmer sig at modtage en stor Forsker, der vender hjem fra en lang og farefuld Færd —

— Naa — begyndte jeg — var saa Expeditionens Udbytte de mange Strabadser værd. Kan jeg gratulere. —

Han var bleg og kendelig nedbøjet; men jeg saa det først nu og fortød næsten den overvættede Hyldest. —

Aah! gratulér mig her og gratulér mig dér — jeg er snart ked af alt det Vrøvl. Jeg gaar til Køjs nu — Godnat! —

— Ja saa — Godnat! Godnat! — —

Saa kan kunde han være af og til, naar han var under Indflydelse af voldsomme spirituelle — nej, jeg vil hellere sige aandelige Indtryk. Enten havde han sét en Havfrue undervejs — det kan jo ske selv for den bedste — eller Fiskerne derinde havde vel snarere proppet ham med et grufuldt Sagn om Kirkegrundens bloddryppende Tragedie. — Men Morgendagen skulde løse Gaaden og opklare dette dunkle Mysterium.

Næste Dag efter Frokost sad vi igen henne agter paa vor gamle Plads med Benene dinglende ud over Lønningen og stirrede ned i Vandet til de svajende Tangskove. Stemningen havde nærmest været lidt trykket hele Formiddagen — vi havde udelukkende snakket »Tjeneste« til hinanden....

— Hvor meget mangler Du endnu? — begyndte jeg.

— Aah — en halv Snes Stik mellem Bundgarnspælene — og Du? —

— Jeg skal kun lige ind over det lægeste paa Kirkegrunden — sagde jeg — saa er jeg klar. Men jeg tror, jeg vil tage en Vandkikkert med og saa stoppe lidt op derinde og prøve, om jeg kan se Ruinerne eller Resterne af det forsvundne Kloster eller Kirke —

— Saah? — hvordan det — hvorfor dog ikke? — det syntes jeg da ellers vi blev enige om i Gaar?? — Jeg prøvede mig frem —

Nu var han »i Gaffel«!

— Nej, ser Du! Da jeg kom i Land i Aften, saa traf jeg en gammel bedaget Methusalem — en af dem, der kan huske saadan en-to-tre Menneskealdrer tilbage i Tilværelsen. Godaften, sagde jeg til ham, hør! De kan vel ikke fortælle mig Sagnet om Kirkegrunden. Saa rystede han lidt paa sin hvide Manke og saa uforstaaende paa mig. Ja — om Kirken eller Klosteret der engang sank i Havet derude paa Kirkegrunden, sagde jeg saa. Men han blev ved med at se paa mig, som om jeg ikke var rigtig vel forvaret. Hedder den da ikke Kirkegrunden — den Grund derude — sagde jeg — og pegede ud mod Tokosten. Jow — svarede han paa sit Bondemaal — jow — ded gør den rédenaak! Ja — men har der da ikke i gamle Tider været en Ø derude med en Kirke paa, som nu er forsvundet? — — Hvorfor i Alverden hedder den

da ellers Kirkegrunden? — — — Ih — de' ska' je' s'men si'e Dem — og saa forklarede han videre paa sit Tungemaal, at naar Fiskerne stod ind til Lejet, brugte de Kirken overét med et rødt Tag som Ledemærke for at gaa vel fri af Grunden. Og da Kirken paa denne Maade ledede udenom det læge Omraade, kom Grunden naturnødvendigt til at hedde Kirkegrund. Du kan se Mærket derinde — han pegede ind mod Kirken — vi ligger omtrent i det nu — — — men det med den forsvundne Kirke er det bare Fantasi — rent Hjørnespind — — siger jeg Dig — —

— Naa — Du er altsaa blevet omvendt? —

— Omvendt — jeg? — hvordan mener Du? —

— Naa — ikke noget — jeg tænkte blot saadan lidt paa i Gaar. Men nu er det vist paa høje Tid, at vi kommer afsted. Og Vandkikkerten — den behøver jeg jo saa altsaa ikke at tage med — vel? —

Han sendte mig et hadefuldt Blik, idet han kravlede ned i sit Fartøj og bandede stygt over 413, der havde brændt den af paa en eller anden Maade — —

Saa roede han ind til sine Bundgarnspæle....

» PRÆSTELUSEN «

Af G. Kragh.

(Sluttet).

Saa var det, at Rosing i 1811 fik Embede herhjemme, og da han ikke nænnede at lade Karen blive tilbage i England, tog han hende med sig. Han skaffede hende gennem sine gode Forbindelser, og ved at henlede Myndighedernes Opmærksomhed paa hendes tidligere raske Handling, den Gaardstue i Salviegaden, hvorfra hun blev begravet i Søndags, og her levede hun egentlig meget godt af lidt Syning og af Renterne af en Smule Penge, Peder Knudsens Enke havde testamenteret hende.

Som Cavelius bemærkede, saa led hun ikke Nød, og hvis hun ikke havde haft sin Skøre, saa kunde hun jo ha' ført en storartet Tilværelse. Men desværre var og blev hun uheldbredelig paa det Punkt. Da hendes kære Pastor Rosing senere rejste til Norge, begyndte hun at hemsøge alle Københavns Præster i Rækkefølge, lige fra Holmens Provst til de smaa Sognepræster ude paa Broerne. Det var de gode Nybordersdrengene ikke længe om at opdage, og saa gav de Staklen det Navn, som hun siden altid blev kaldt, »Præstelusen«.

Ja, om de mange Aar, hun levede her imellem os, — lad mig se, det bliver ongefær 39, — kan jeg ikke fortælle synderligt, for den ene Dag gik som den anden, — hun blev ældre og svageligere, og hendes Trang til at finde en Præst, der villigt vilde lytte til hendes stadige Klager, blev større og større. Og selv om Præsterne kanske er lastede med Taalmodighed og andre kristelige Dyder, saa er de dog kun Mennesker. Derfor fik hun en Dag gennem Ekvipagemesteren Tilhold om for Fremtiden at passe sig selv, — ak, Herregud ja, — stakkels Karen døde vist som et sølle, ulykkeligt Menneske, der var berøvet den eneste Trøst og Glæde hun kendte, den, at kunne udlosse sine triste, syge Tanker for dem, hun ventede at finde Medfølelse hos. Jeg synes, at Vorherre burde ha' prajet hende til Mønstring for længe siden, men han har nok sin egen Kurs at styre, som vi andre ikke fatter!«

»Det var en lang Historie, Far,« sagde Søren Lund, »og Du er sagtens godt træt af at tale saa meget?«

»Aa ja, det tar' jo lidt paa Kræfterne, min Dreng. Men nu maa I vel ogsaa indrømme mig, at I uden at føle Jeres Værdighed synderlig krænkede, godt kunde ha' fulgt »Præstelusen« til Graven, ikke sandt, Cavelius?«

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

Under Medvirkning af Arkitekt E. W. Marston og Grosserer Vald. Schou.

TIL KREDSENE!

Veteranfondet.

Da der til den forestaaende Helgolandsdag den 9. Maj 1925 vil blive nogle faa Portioner a 50 Kr. til Uddeling, anmodes Kredsformændene for de Kredse, i hvilke der findes værdig trængende Marineveteraner, som er Medlemmer af Marineforeningen, og som maatte være Ansøgere, om snarest gennem Foreningens Hovedkontor, Møntergade 22, København K., at rekvirere Ansøgningsblanketter herom.

Hovedbestyrelsens Forretningsudvalg.

KØBENHAVN-KREDSSENS GENERALFORSAMLING

den 1. Februar 1925.

Under stærk Tilslutning afholdtes Kredsens Generalforsamling Torsdag den 19. Februar i Weinolds Lokaler. Efter at Formanden, Grosserer Schou, havde budt Velkommen, valgtes Overretssagfører E. Schoustrup til Dirigent, hvorefter Formanden aflagde Aarsberetningen, af hvilken vi særlig skal nævne, at Kredsens Medlemsantal i Aarets Løb er vokset med ialt 84 og at det samlede Medlemsantal nu er ca. 1550. I Aarets Løb var holdt Foredrag af Artillerimester Hjalmar Nielsen om Fiskeriinspektion under Island og Færøerne, af Fabrikant J. Schultz om Nyboder i ældre Tider, af Orlogskaptajn Bistrup og Søløjtnant Rostock-Jensen om Teddyfærden til Østgrønland, ved hvilket Møde samtlige Deltagere i Færden var Foreningens Gæster, samt af Grosserer Valdemar Schou om den danske Delegations Rejse til Mexico. Aprilmødet 1924 formede sig som en meget stilfuld Fest i Anledning af 60-Aaret for Helgolandsslaget, og Marineveteranerne fra 1864, som var indbudte sammen med vore Eresmedlemmer fra Helgolandsslaget, var Genstand for stærk Hyldest. Formanden mindedes de i Aarets Løb afdøde Medlemmer medens Forsamlingen rejste sig, og rettede en hjertelig Tak til de Medlemmer, som i Aarets Løb havde vist Kredsens Velvilje ved Gaver, saaledes bl. a. til Overartillerimester, Løjtnant F. W. Nielsen for den smukke Granat-Sparebøsse og til Arkitekt C. Thonning og Fru Professorinde Knudsen for den meget værdifulde store Radering af Locher, forestillende Slaget ved Helgoland, som nu hænger paa Foreningens Kontor. Derefter aflagdes Regnskabet af Kassereren, Skolebestyrer J. Teisen, og efter korte Bemærkninger fra forskellig Side gaves der enstemmig Decharge og Kassereren hylledes.

Af Bestyrelsens Medlemmer var Direktør Gamst afgaaet ved Døden og Kaptajn, Direktør Schmidten havde trukket sig tilbage paa Grund af svigtende Helbred, medens Kassereren, Skolebestyrer Teisen, efter 10 Aars Virke, nu ønskede en Afløser. Til Nyvalg foresloges Kaptajnlojtnant Eigil Dahl og Forstander E. P. Jensen og som Kasserer Medlem af Bestyrelsen, Fabrikant E. Johnsen. De nævnte Herrer valgtes med Akklamation, ligesom ogsaa Formand, Næstformand og Sekretær genvalgtes. Som Revisor valgtes i Stedet for Forstander Jensen Grosserer Løppenthien og til Revisorsuppleant Kontorchef Burcharth.

Efter nogen Diskussion om Sendemandslisten, bl. a. angaaende Formandens og Næstformandens Optagelse paa denne, vedtoges Listen.

Under Eventuelt talte bl. a. Mester Holst om Dagsordenens Affattelse og forskellige Forhold diskuteredes, hvorefter Dirigenten hævdede Mødet. Efter at Formanden havde rettet en Tak til Dirigenten, tog man fat paa Spisningen. Under denne talte den afgaaede Kasserer, Skolebestyrer Teisen, der forbliver som Bestyrelsesmedlem, for Kredsens Velyndere og trofaste Støtter, der ofrede Tid og Penge til enhver Tid naar man havde Hjælp nødig, og denne Tale hilstes med stormende Bifald.

Næstformanden rettede senere en Tak til Hr. Teisen for hans lange Virksomhed, hvortil Medlemmerne sluttede sig med stærkt Bifald og Hyldest. Endvidere talte d'Hr. Direktør P. J. Sørensen, Rentier Petersen, Kapt. Hauch og Overlærer Hørning, og Samværet fortsattes under de vante hyggelige Former, hvortil ikke mindst bidrog den gamle Kaptajn Teudts

Foredrag af en herlig Sømandssang af den gode gamle Slags, hvor alle Mand er med i Omkvædet og hygger sig ved Skallebordene, medens Enderne spindes og Tobakstaagen staar tæt over Salen.

I Haabet om et godt Aar, gaar Kredsen ind i 1925.

KØBENHAVN-KREDSSENS BYGGEFONDS FEST den 4. Marts 1925.

Under festlige og stilfulde Former fandt Byggefondets Fest Sted den 4. Marts i Nimbs Lokaler i Overværelse af ca. 400 Medlemmer. Efter at Byggekomitéens Formand, Overrets-sagfører E. Schoustrup, havde budt Velkommen, indlededes Underholdningen af Operasangerinden Fru Ebba Wilton med Rosinas Arie af »Barberen«, hvorefter Digteren, Kontorchef Axel Juel reciterede forskellige af sine Digte og sluttede med »Flaget«. Sluttelig spillede Violoncellisten Louis Jensen. Alle tre Kunstnere var Genstand for ligefremme Ovationer og maatte give Ekstranumre inden de taknemlige Tilhørere var tilfredse.

Komiteéns Formand meddelte derefter Aftenens nærmere Program og henledte Opmærksomheden paa den arrangerede Tombola, hvis Indhold nok kunde friste Lysthavende, og dette blev ogsaa Tilfældet. Et Væld af smukke Genstande, dels udført af Foreningens Damer, dels skænkede af Medlemmer og Velyndere af Foreningen, lokkede Købere til, saaledes, at Komiteéns 6 Damer ved de tre Lykkehjul i den følgende halvanden Time havde mere end nok at bestille, og Trængselen om Bordene var overvældende. Under de fornøjeligste Former blev samtlige Numre udsolgte, og det mægtige Arbejde, som Festkomitéen her havde ydet, vandt stor Paskønnelse, ikke mindst ved det noterede Overskud af ca. 1500 Kr.

Kort efter tog Dansen sin Begyndelse og varede til Kl. 2, og Ældre og Yngre holdt utrætteligt ud til Jazzorkestrets Toner eller samledes i hyggelige Kredse om Restaurantens Borde. — Alt yderst vellykket.

Paa Byggekomitéens Vegne rettes her en fornyet Tak til Arrangørerne og disses Damer, der alle med varm Interesse og personligt Arbejde bidrog til Festens meget smukke Forløb. Vi tør udtale Haabet om, at disse Damer og Herrers gode Vilje og Arrangementstalent ikke vil svigte, naar man atter ad Aare appellerer til dem, men at de med samme Energi atter vil gaa i Breschen for et af Foreningens Formaål.

KØBENHAVN-KREDSSEN

KASSEREGNSKAB OG BALANCE FOR AARET 1924. KASSEREGNSKAB.

INDTÆGT

Kassebeholdning den 1. Januar 1924	2,081.85
Bankbeholdning den 1. Januar 1924	3,313.39
Kontingent	3,805.00
Ekstra-Kontingent	2,510.00
Indskud	540.00
Bankrenter	75.66
Indkommet i Granatbøssen	199.50
Kaptajn Ewalds Mindesten	338.00
Gaver til forskellige Formaål	2,056.80
	14,920.20

UDGIFT.

Hovedforeningen:	
Halvdelen af Kontingent	1,902.50
30 % af Ekstra-Kontingent	753.00
Indskud	540.00
Kontingent for 8 Æresmedlemmer	9.10
Indskud	9.10
Inkassator	468.68
Kontorhold:	
Andel i Leje af Lokaler, Telefon etc.	400.00
do. i Kontorassistance	458.00
do. i Vejviser	16.00
Porto	340.50
Tryksager	412.85
Selskabelige Sammenkomster:	
Foredrag, Lysbilleder, Underholdning, Musik etc.	1,825.63
Formaålet:	
Opklædning af 2 Georg Stage Elever	400.00
Bidrag til Veteranfondet	122.61
Præmier til Idrætsstævnet	101.00
Hjælp til en trængende Kammerat	25.00
Marinehospitalet	50.00
Begravelser	167.06
Diverse:	
Kontingent til Soldaterforeningerne	27.53
Kaptajn Ewalds Mindesten	100.00
Telegrammer, Assurancepræmier, Budpenge etc.	139.67
Bidrag til Dybbøllfesten i Paladsteatret	422.82

do. til Hovedforeningens Stiftelsesfest ..	100.00
Ramme til Radering	45.50
Sangbøger og Naale til »Teddy«s Besætning..	27.00
Udgift for Veteranerne til Horsens	33.000
Tilskud til »Under Dannebrog«	650.00
Kaptajn Ewalds Mindesten	521.00
Kassebeholdning den 31. December 1924	61.97
Bankbeholdning den 31. December 1924	4,799.78
	14,920.20

BALANCE DEN 1. JANUAR 1925.

Kassebeholdning	61.97
Bankbeholdning	4,799.78
Restancer	1,148.50
	6,010.25
Kapital	459.81
Fondet den 1. Januar 1925	5,174.83
+ Bankrenter	75.66
+ 10 % af Kontingentet	190.25
	5,440.44
Kaptajn Ewalds Mindesten	110.00
	6,010.25

BYGGEFONDET.

Gaver:	
Skyttelaugget	500.00
Fra 1888'ernes Jubilæumsfest	193.87
Plantageejer Hastrup	12.00
Indsamlet ved Udflugten til Vedbæk	40.00
Bankrenter	4.83
	750.70
Indestaaende paa Bankbog	750.70
	750.70

København, den 2. Februar 1925.

J. H. Teisen,
Kasserer.

Revideret. Kassebeholdning eftersat og befundet rigtig.
Saxild. E. P. Jensen.

AARHUS-KREDSSEN

afholdt den 3. Februar sit Torskegilde, og forud derfor havde Bestyrelsen tilsendt hvert Medlem en morsomt udarbejdet Indkaldelsesordre, der i stort Antal blev efterkommet, saa Chefen, da han bød »Mænnene« velkommen, kunde se ud over Haandværkerforeningens Sal, hvor Mandskabet, ca. 120 i Tal, stod klar ved Skaffegrejene, fordelt ved 10 Bakker. Foreningen havde den Glæde at se flere fremmede Gæster, bl. a. 3 engelske og 1 japansk Koffardikaptajn. Ved 8 Glas blev Flaget hejst, og da Bakstørnene havde hentet Torsken og Baksformændene havde sørget for Flaskerne, gik man i Gang med Skafningen. Formanden bød velkommen og udbragte et Leve for Hans Majestæt Kongen, og under hele Maaltidet afløste den ene Tale den anden. Vi havde stor Glæde af vore fremmede Kammeraters Besøg, de deltog med Liv og Lyst i Aftenens fornøjelige Tildragelser. To morsomme Sange forhøjede yderligere Humøret.

Efter Skafningen fremsagde Formanden, Konsul Anton C. Nielsen, en af ham forfattet Prolog, der ligesom dannede en Indledning til det Foredrag, som Næstformanden, Direktør Preben Buchtrup, derefter holdt, og som handlede om en 16 Aars Drengs Oplevelser og Tanker paa hans første Togt som Jungmand om Bord i en Fanøbark i Begyndelsen af 90'erne, og som syntes at interessere Kammeraterne. Mange af dem følte med, og forstod Drengens Fortælling. De tilbagekaldte maaske i Erindringen deres egne Oplevelser i Drengesaarene, da de fjernt fra Hjemmet døjede godt og ondt paa deres vaade Vej. Senere samledes man om Kaffebordet, og nu afløste Tale og Sang hinanden. Den blaa Bog blev flittigt brugt. Ogsaa de engelske Gæster deltog i Underholdningen og sang forskellige engelske »Shanties«.

Først da der atter lød 8 Glas, begyndte man at tænke paa Hjemturen efter en rigtig god og fornøjelig Aften i godt kammeratligt Samvær.

FREDERIKSHAVN-KREDSSEN

afholdt den 9. Februar paa Hoffmans Hotel et Foredrag for Medlemmer med Husstand og Gæster. Man samledes i den store Sal Kl. 7½, hvor Flaget hejstes og Kongesangen blev sunget, hvorefter Foredragsholderen, Søløjtnant Rostock-Jensen, traadte frem foran Lærredet og ved udmærkede Lysbilleder og Forklaringer førte Tilhørerne med paa »Teddy«s sidste Grønlandsfærd og i jævne Ord omtalte de mange van-

skelige Episoder, der forefaldt under Ekspeditionen, indtil »Teddy« tilsidst maatte forlades og Besætningen paa Isflage fortsætte i Drift sydover, indtil den endte denne Dødssejlsads og frelst naaede Angmagssalik, hvorfra man senere med den norske Hvalfanger »Quest« naaede Reykjavik og derfra videre til København.

Stærke Haandklap lønnede det udmærkede Foredrag, som varede i 5 Kvarter, og Formanden, Kapt. Weber-Hansen, tog derefter Ordet, for at tolke sin Glæde over at have en af de tapre Ekspeditionsdeltagere som Gæst i vor Forening og udbragte et Leve for Foredragsholderen.

Kort efter blev Flaget halet ned, hvorefter atter »Kong Kristian« blev afsunget.

Tilhørerne spredtes begejstrede for Aftenen, der atter havde givet Forstaaelsen af, hvilke Vanskeligheder og Kampe, der bydes de uforfærdede Ekspeditioner, der deltager i arktiske Forskninger og Issejlsads.

Fredag den 13. Februar afholdt Kredsen paa Hoffmanns Hotel Generalforsamling, idet der forinden var Torskespising for de Medlemmer, der ønskede at deltage, og hvor Formanden bød velkommen.

Kl. 8½ samledes man i den lille Sal, hvor Formanden aabnede Mødet og holdt en lille Mindetale for de i Aarets Løb afdøde Medlemmer, Hotelvært Poul Jensen, de 2 Æresmedlemmer, Skipper Pæregaard Christiansen og Fiskeeksportør Brønnum, samt det nylig afdøde Bestyrelsesmedlem, Hotel-ejer Dalgaard, hvilken sidste altid havde vist stor Interesse for Foreningen. Medens Forsamlingen rejste sig, sluttede Formanden med et: »Ære være deres Minde!«

Derefter foretoges Valg af Dirigent, hvortil foresloges Overværkfører Thostrup, der straks, takkende for Valget, overtog Hvervet og konstaterede Generalforsamlingens lovlige Indvarsling, for derefter at gaa over til den i Lovene anførte Dagsorden.

Aflæggelse af Aarsberetningen foretoges af Sekretæren, hvorefter Kassereren fremlagde det reviderede Regnskab, som godkendtes.

Med Akklamation genvalgtes Bestyrelsen og istedetfor afdøde Dalgaard, indvalgtes Fiskerikontrollør Jørgensen. — Revisorer og Sendemænd genvalgtes.

Inspektør Borch bragte derefter Foreningen en sidste Hilsen fra vore afdøde Æresmedlemmer, idet han i smukke Ord udtrykte den Glæde, disse gamle havde følt ved deres Optagelse i Foreningen samt for hver Opmærksomhed ved deres Fødselsdag og andre Lejligheder, hvor Foreningen gennem Hr. Borch ved en Flaske Vin eller Blomster har overbragt Foreningens Hilsen. Overværkfører Thostrup takkede Hr. Borch for den smukke Maade, hvorpaa denne havde været vor Talsmand og bad ham ogsaa i Fremtiden at paatage sig dette Hverv med samme Finfølelse og Takt.

Med et fra Dirigenten udbragt Leve for Marineforeningen, hævedes Mødet med et Leve for Dirigenten, hvorefter Bestyrelsen samledes og foretog Valg til de særlige Hverv, hvilket blev en Fortsættelse for de paagældende, saaledes at Kaptajn Weber-Hansen er Formand, Navigationsskolebestyrer Miggind Næstformand, Værkfører Vestbo Kasserer og Inspektør Francke Sekretær.

ASSENS-KREDSEN

afholdt den 15. Februar sin aarlige Generalforsamling, hvor de afgaaende Bestyrelsesmedlemmer genvalgtes. Kredsen Medlemsantal nærmer sig nu stærkt til 80 og der var ogsaa god Tilslutning saavel til Generalforsamlingen som til den efterfølgende Underholdning, hvortil Damerne mødte.

Efter at Flaget var hejst, sang en ung Dame Axel Juels Flagsang smukt og efterfulgt af et kraftigt Bifald. Derpaa holdt Formanden, Havnefoged Jacobsen, et kort, orienterende Foredrag om Nyboders Tilblivelse og deres Beboeres Færd gennem Tiderne som Indledning til en lille Skitse af Livet i »Brokkens Bod«, hvis gammeldags Skenkestue var fremstillet paa Scenen. Her optraadte nogle flinke Dilettanter som Værten, Opvartningspigen og Gæsterne. De gæve Gutter fortalte hverandre gamle Sømandshistorier og sang nogle fornøjelige Viser, der fortsattes i en Lovprisning af vort gamle Flag. Meget effektivt sluttede deres Samtaler med, at Værten beder dem raabe et Hurra for gamle Dannebrog, og dette blev gjort paa en saadan Maade, at hele Forsamlingen reves med og raabte et dunderende Hurra for Flaget.

Efter denne lille fornøjelige Underholdning, var der Kaffe-bord og Pakkefest, der ved Auktionen indbragte en net lille Sum til Foreningens Kasse og samtidig foraarsagede mange morsomme Overraskelser.

Saa dansede man nogle Timer og fortsatte endnu længe efter otte Glas, og Flaget var halet ned. Det hele Arrangement, ogsaa den lille Komedie, der høstede velfortjent Bifald, skyldes vor altid opfindsomme Formand, der havde gode Hjælpere i de flinke Optrædende.

Et Par trofaste Medlemmer blandt Helnæsboerne havde stænket Kredsen to fikse Flagmaster, nydeligt forarbejdede, samt to gamle Kobber-Sidelanter.

Under Generalforsamlingen omtaltes Bladet »Under Dannebrog« og med almindelig Tilslutning fra alle tilstedeværende, udtalte et Medlem Ønsket om, at faa endnu flere af de gode Sømands-Historier frem i Bladet. Imellem saa mange tidligere og nuværende Søens Mænd, som Marineforeningen rummer, maa mange flere gode Historier kunne nedskrives. Et stille Suk over, at de morsomme Billeder, der engang fandtes paa Bladets sidste Side, i lang Tid har været forsvundet, udeblev heller ikke.

MARINEFORENINGENS SKYTTELAV

Generalforsamlingen den 19. Februar 1925.

Kammeraterne nød det rosenrøde Billede, som Formanden fremviste af det forløbne Aars Begivenheder, og det forgyldte dito, som Kassereren oprullede af Kasseregnskabet: 500 Kr. til Byggefonden, omtrent ligesaa meget til Præmier, 1 Sølypokal til Flaadens Idrætsstævne og Præmier til Kap-skydningen i Odense. Og alligevel en Beholdning paa over 400 Kr.!

Genvalg over hele Linien. Kassereren, Peytz, Hornung, Bønnelykke, Revisoren Gustav Olsen og Suppleanten Pihl-kær. Stor Jubel.

Dirigenten, Overretssagfører Eigil Schoustrup, leve, Hurra, Hurra!

Saa stævner vi frem mod det nye Aar,
Og haaber, vi bliden Medbør faar.

Kommende Møder:

Marineforeningens Skyttelav: Tirsdagen den 7. April Kl.

8 pr. hos Weynold: Afskedsfest for Vinteren, stort Orkester. Indvielse af Aarets nye Brodre, der bedes møde fuldtalligt. Causeri af Formanden om Theatret i Marinen, i Livet og i Virkeligheden. Sange af stemmebegavede Kammerater.

Alle Marineforeningens Medlemmer, selv om de ikke er Skydebrodre, er hjertelig velkomne.

AALBORG-KREDSEN.

Kort før Jul afgik et af vore gode Medlemmer, mangeaarig Fører i Dampskibsselskabet »Norden«, Kapt. A. Nielsen, nu boende i Aabybro, ved Døden.

Efter Afdødes eget Ønske blev han begravet under Marineforeningens Ceremoniel.

Begravelsen fandt Sted paa Aabybro Kirkegaard; vi var repræsenteret, og da vort Flag kippedes som en sidste Hilsen ved Graven, var det ogsaa med en Tak til Afdøde for hvad han har været for os, et godt Medlem, en god dansk Mand, vi saa nødig vilde have bragt det sidste Farvel.

Søndag den 30. November begravdes paa Aalborg Kirkegaard Husejer A. Sindalsen. Afdøde, der oprindelig var Sømand, har altid omfattet vor Forening med Kærlighed og Interesse.

Paa Begravelsesdagen mødte vort Flag og vore Marskal-ler, ligesom mange Marinere fulgte deres gamle Kammerat til hans sidste Hvilested.

DØDSFALD.

Efter at forrige Blad var gaaet i Trykken, har Københavns-Kredsen haft den Sorg at miste en kær gammel trofast Veteran, Thorvald Olsen, der sjældent svigtede noget Møde.

Som omtalt i December Bladet opnaaede han at fejre sit Diamantbryllup ved Juletid, men siden har vi maattet undvære hans glade, fornøjelige Smil og hans rare, lykkestraa-lende Ansigt, naar han og de andre Helgolandsgæster hylde-des i Foreningen.

Ved hans Kiste paraderede Helgolandforeningens og Marineforeningens Flag, og et stort Følge viste ham den sidste Ære. Hans Kammerater fra Helgoland var repræsenterede af Krigsassessor P. Lund, Københavns-Kredsen ved sin Bestyrelse med Formand og Næstformand, Grosserer Schou og Arkitekt Marston i Spidsen og Lavet ved sit Æresmedlem, Overkanoner Harald Jensen og Formanden, Fabrikant Schulz.

Ære være hans Minde!

JORDEFÆRD.

Den 15. Februar jordedes vort gamle Æresmedlem, fhv. Sominor, Veteran fra Helgoland, Thorvald Olsen, Dbmd. p. p., fra Holmens Kirkegaards Kapel, hvor en stor Skare af den meget afholdte gamle Hædersmands Slægt og Venner havde givet Møde. Ved Kirken paraderede Helgoland- og Marineforeningernes Flag, og en Mængde Kranse smykkede Kistens Fod og Kapellets Guly. Pastor Høyer talte overordentlig smukt om den Afdøde, hvis gennemnoble og elskverdige Sind og Trofasthed vi i Marineforeningen havde lært at skatte. Jordfæstelsen fandt Sted i Familiegraven paa Holmens Kirkegaard.